Obskuriøst

Foråret 2018 Pris: kr. 50,-

lidt fedt

NR 20

ISSN 2445-6942

HL 2017

LEDER

Bortset fra et lille netværk af venner og våbenfæller fra den gamle fanzine- og filmsamlerscene, er tilværelsen som redaktør en ensom sag. Det hænder, at jeg leger med tanken om et større fællesskab, men det bliver ved tanken.

Som for eksempel CPH Zine Fest. Jeg faldt over en reference til denne event på nettet i vinters og var vildt begejstret. En festival for fanzine-folket! Så nærlæste jeg omtalen og måtte erkende, at det nok ikke var min slags udgivelse, de gode arrangører sigtede efter:

"Der er seriøse aktivistiske principper på spil her – forstærket af beliggenheden i Ungdomshuset, hvor der er totalforbud mod racisme, sexisme, homofobi, heterosexisme, vold og hårde stoffer."
(Nr. 9, Femi-nichen på tur: CPH Zine Fest 2017, 31. oktober 2017)

Redaktøren er hverken racist, homofob eller noget andet crap. Jeg kom dog for skade at skrive om en kvindelig skuespiller, i herværende blad, at hun var "lækker", ligesom ordet "neger" vist også slap igennem et sted. Og mit gæt er, at Dortheavej næppe ville være cool med billedet af Barbara Crampton på modstående side… de stivstikkere.

Det er naturligvis bare (drenge)leg. Og jeg har altså ikke *tilstræbt* at være politisk ukorrekt. Men sagen er den, at jeg generelt irriteres over at skulle indpasse mig og således finder tanken om en aktivistisk "mod"-bevægelse, hvor man samtidig lige skal overholde en masse spilleregler for den gode stil i undergrunden, en anelse paradoksal, for ikke at sige grinagtig. I am what I am.

Nå, hvad, her er vi igen – og "vi" skal forstås bogstaveligt denne gang, for min gode ven Jack J. har leveret artiklen **Et piratvideobånd i 1984** på side 4-7.

Som barn var *Gru* og andre skrækblade forbudt, så jeg slugte enhver reference, jeg kunne finde til skidtet i de "pæne" medier. *Obskuriøst* bringer side 8-9 et eksempel i form af udvalgte **Poeten og Lillemor**-striber fra *Comics 5, Den store tegneseriebog*, Carlsen if 1973.

Den tunge rock har altid haft en plads i bladet. Side 10-20 gennemgår redaktøren udvalgte albums af **Deep Purple**.

Endelig er der den faste rubrik, hvor redaktøren nok en gang har skrabet en stak hårdkogte film sammen og anmeldt dem efter bedste evne. **En udsøgt blodig buket** side 21-31.

Tak til Jesper Nystad for at give tilladelse til genoptryk af *Poeten og Lillemor*, til Jesper Mørch for pakken med film og til Jack J. og Ralph Østrup for at lytte..

Henrik Larsen, 3. april 2018

OBSKURIØST nr. 20, foråret 2018
Trykt hos Frederiksberg Bogtrykkeri
Oplag: 50 eksemplarer
Pris: Kr. 50,- plus forsendelse
ISSN: 2445-6942
Redaktør: Henrik Larsen
Kontakt: obsblad@hotmail.com

ET PIRATVIDEOBÅND I 1984

af Jack J.

1984 er så længe siden, at det næsten er et andet liv. Året forinden havde jeg været arbejdsløs i omkring ti måneder, og Arbejdsformidlingen havde sendt mig på et EIFU-kursus. Jeg havde absolut ingen anelse om, hvad jeg skulle bruge mit liv på. Det eneste, jeg havde lyst til, var at læse tegneserier og drømme mig lang væk fra Danmark. Jeg hadede Danmark, danskheden, danskerne og alt dansk - på nær danske tegneserieblade. Det var faktisk først 32 år senere, at jeg fandt ud af, hvad jeg ville med mit liv, men det er en anden historie. Og mens jeg skriver dette, går det pludselig op for mig, at det ikke alene var på den samme gade, som det EIFU-kursus blev afholdt i 1983, at det dæmrede for mig, hvad jeg skulle med mit liv - men sateme sågar også i den samme bygning!! No fucking kidding!!! En bygning, som jeg befandt mig i 32 år senere, fordi jeg IGEN var blevet arbejdsløs. Det var dog et helt andet firma, der nu holdt til derinde.

Men på et eller andet tidspunkt fik jeg så alligevel den skøre idé, at hvis jeg blev uddannet som kok, kunne jeg bruge uddannelsen til at komme skide langt væk fra Danmark. De skal jo have mad alle steder i verden, tænkte jeg, og et kokke-diplom kunne blive min billet ud af lortelandet. Så da vi sidst i EIFU-kurset skulle vælge en arbejdsplads, hvor vi kunne tænke os at komme i praktik i en måned, valgte jeg Klarskovgaard Konferencecenter ved Korsør. Jeg startede i januar '84 lige efter nytår. Samme dag fik køkkenet en ny chef, et sandt røvhul ved navn Ole. Men det er *også* en anden historie. Efter den første måned havde centeret opdaget fidusen i at have en gratis køkkenhjælp gående, og de spurgte, om jeg havde lyst til at blive "Ung i arbejde" hos dem. Ung i arbejde-ordningen eksisterer vist ikke mere, men den gik stort set ud på, at unge kunne komme i arbejde på en arbejdsplads i 6 måneder i stedet for at gå derhjemme uden at lave noget. Blandt unge gik ordningen under navnet "dum i arbejde", fordi den var ret formålsløs.

Nå, men du læser det her pga. den besnærende overskrift om piratbånd, så jeg må hellere bevæge mig fremad mod emnet i stedet for al denne dvælen. Jeg kan ikke rigtig huske de nærmere detaljer længere, men det er muligt, at man som Ung i arbejde-ansat fik lidt mere i bistandshjælp. Fakta er i alt fald, at jeg fik råd til at leje en videomaskine i starten af 1984. Noget, der var alment kendt i de tidlige 80ere, men som nutidens moderne menneske ikke længere kender en skid til, er, at videoafspillere dengang var så rasende dyre at købe, at radiobutikkerne som alternativ lejede dem ud. Jeg taler ikke om moviebokse (som kun kunne afspille videobånd, ikke optage), men om rigtige videomaskiner. En videoafspiller koste-de dengang mellem ti og tolv tusinde kroner. Det ville såmænd være dyrt i dag, men husk på, at jeg taler 80'er-kroner her. Ti tusinde kroner var sateme rigtig mange penge.

Noget andet, som ingen er bekendt med i dag, er, at folk i Danmark valgte deres videomaskine-system alt afhængigt af, hvor de boede. I Korsør, hvor jeg (desværre) boede, havde de fleste Betamax, medens folk, der boede blot 20 km væk i Slagelse, brugte VHS-systemet (*jeg har ingen anelse om, hvorvidt der havde været byer, der holdt sig til det tredie system, Video 2000, men så vidt jeg husker, var det system allerede stort set væk, da vi nåede til 1984*). Jeg lejede derfor en Betamax videomaskine hos Holms Radio i Korsør. Abonnementsgebyret skulle betales via girokort hver måned. Jeg mener, at man forpligtede sig til at leje maskinen for mindst seks måneder, og man fik udleveret girokort til hele perioden, ét for hver måned. Jeg havde min leje-Beta det meste af 1984, men i slutningen af året tog jeg på højskole og afleverede derfor maskinen. Det var den eneste, jeg nogensinde lejede.

En af de ansatte på Klarskovgaard var kokken Bent. Bent var en lille, trind mand med moustache (*halvdelen af de danske mænd dengang havde en festen snotbremse; hvis det så i det mindste havde været ordentlige porno-overskæg som i pornosjaskere fra 70'erne, så okay, men de var sgu fesne alle sammen*). Han grinede vulgært højt og kom med sjofle vittigheder, men turde ikke sige køkkenchefen imod. Jeg husker, at jeg havde en formodning om, at han kikkede lige lovlig dybt i flasken, men om det var rigtigt, aner jeg faktisk ikke.

På et eller andet tidspunkt har jeg grangiveligt fortalt ham om min nye, lejede videomaskine, og jeg husker svagt fra samtalen, at han foreslog, at jeg ikke skulle spilde mine penge i videoudlejningsbutikkerne, men hellere leje mine film hos ham. Bent drev nemlig en lille nebengesjæft som piratvideoudlejer. Det foregik på den måde, at han gik ned i videobiksen, lejede to videobånd, og gik hjem og overspillede dem til et blankt videobånd. Bents kunder kunne så leje et bånd med to film til éns pris. For at få plads til to film klippede han rulleteksterne af. "*Dem er der alligevel ingen, der gider se*", som jeg tydelig husker, at han sagde. Han gjorde sig ikke ulejlighed med at kopiere omslagene, men det ville være ubehøvlet at klandre ham for det; der fandtes ikke farvekopimaskiner dengang, og små private scannere med printer til computeren fandtes ikke engang i science fiction-film.

Jeg husker tydeligt dagen, hvor jeg skulle besøge ham for at leje et bånd. I 1984 havde jeg købt en fed, brugt Yamaha fire gears-knallert, der kunne køre 70 km/t, så det var intet problem at smutte ind til ham for at hente båndet - han boede 5 km borte. Dengang fremstod blokkvarteret, hvor Bent boede, stadig nyt, selvom det var bygget i 60'erne, og man skulle lede langt efter en fremmedarbejder. I dag er det en ghetto med ballade og store sociale problemer. Men det er også en helt anden historie.

Jeg bankede på døren, og Bents kone lukkede op. Hun viste mig døren til stuen, jeg gik ind, og der sad Bent i lænestolen lige foran fjernsynsapparatet, hvor en videofilm kørte. Eller skulle jeg måske hellere sige en video*volds*film, som pæda-

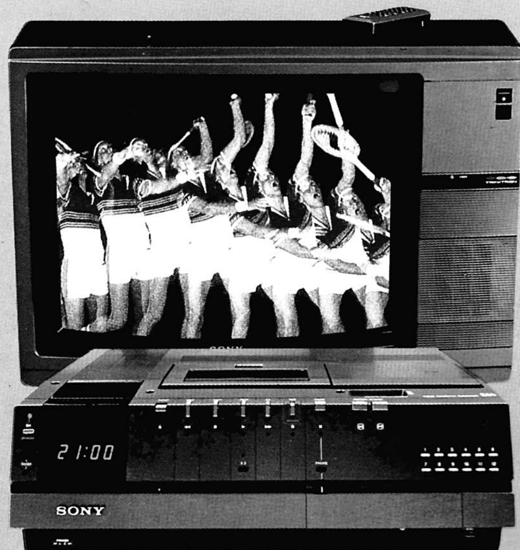
gogerne kaldte dem dengang. Selvom jeg var kommet ind, lod Bent filmen køre videre. På skærmen sås en kvinde, der havde parteret et lig. Hun tog ligdele ind eller ud af fryseren. Lidt senere gik hun rundt i byen og dumpede pakkerne i diverse skraldespande. Flere gange råbte Bent: "*SE DER! SE, HVAD HUN GØR!!*" Han var ret ophidset. I mange år efterfølgende undrede det mig, hvilken voldsfilm jeg delvist havde set. Har du gennemskuet det? Det var naturligvis Abel Ferraras MS . 45 aka "Angel of Vengeance", som på dansk video hed "Hævnens engel". I dag ejer jeg et eksemplar af den gamle danske udlejningsvideo, omend det er på VHS og ikke Betamax som dengang.

Så gav Bent mig det bånd, som han syntes, jeg skulle se. Jeg havde ikke hørt noget om nogen af filmene, men Bent må jo have vidst, hvad der var godt, for de to film viste sig at være to mesterværker: HARD TIMES ("*Med de bare næver*"), måske *Charles Bronson*s bedste film nogensinde, og THE DRIVER ("*I storbyens nat*"). Begge er i øvrigt instrueret af *Walther Hill*, men jeg tillægger det nu mere tilfældighedernes spil end Bents kendskab til denne klasse-kultfilminstruktør.

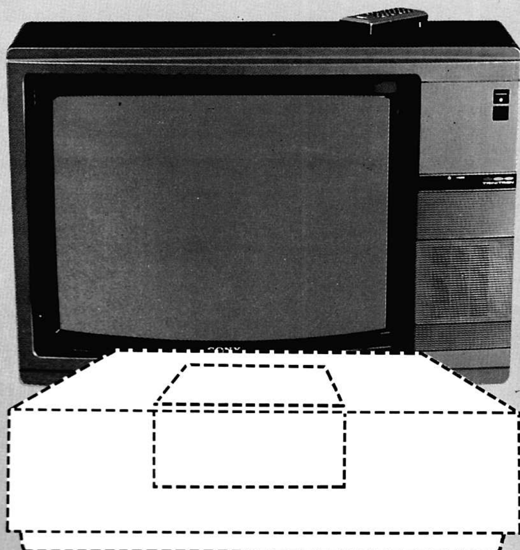
Jeg husker ikke at rent faktisk sidde og se HARD TIMES, men jeg husker THE DRIVER. Jeg så den hjemme i stuen sammen med de gamle. Min far var ikke synderligt interesseret og læste bare avis, men min mor fulgte nok med til at bemærke, at filmen sluttede brat til allersidst. Båndet stoppede simpelthen. Bent havde jo godt nok sagt det der med, at han klippede rulleteksterne af, men jeg havde nu mine tvivl, om ikke have havde fucket op, og at filmen simpelthen sluttede for tidligt. Da jeg konfronterede ham med det, sagde han: "*Nej, nej, sådan sluttede filmen*". Der skulle gå 32 år, før jeg genså THE DRIVER og fik stillet min nysgerrighed om, hvorvidt båndet sluttede, før filmen gjorde eller ej. Jeg købte On-airs fine, danske DVD og ... *jo* ... min mistanke dengang i 1984 var god nok; Der manglede edderrøgme fem minutter af filmen. Sådan noget pis. Jeg overvejer at opsøge Bent og give ham en omgang tæsk. To og tredive års usikkerhed på grund af hans sløsethed. To og tredive år!!!

Da Bent og jeg mødtes den efterfølgende dag på arbejdet - jeg har nok lånt båndet over en weekend - husker jeg, at vi snakkede om "*Med de bare næver*", og Bent sagde: "*Det er en typisk Charles Bronson-film; han kommer ind med toget, ordner det han skal, og så stiger han på toget igen*". Jeg gav Bent ret dengang for 32 år siden, og det gør jeg også nu, tre årtier senere. Den film er satanedderøgme så god, at jeg får lyst til at se den nu igen. Ja, jeg får sgu lyst til et dobbeltprogram med filmene fra Bents gamle Betamax-piratbånd!

Jeg ærgrer mig i dag over, at jeg ikke lånte flere "voldsfilm" af Bent. Han havde garanteret mange flere. Åhh, hvor er du i dag, Bent? Men hvorom alting er, så skal du have en stor tak for at have introduceret mig til Walther Hill og Charles Bronson.

Sony Betamax SL–C7

En hvilken som helst anden TV–båndoptager

Det ser sort ud for andre TV-båndoptagere

SONY BETAMAX SL-C7 KAN SOM DEN ENESTE TV-BÅNDOPTAGER HURTIGSPOLE MED BILLEDE PÅ SKÆRMEN TAKKET VÆRE SIN OVERLEGNE TEKNIK

En sammenligning mellem Betamax SL-C7 og en hvilken som helst anden TV-båndoptager vil virke overbevisende.

Hvor man på andre TV-båndoptagere må spole i blinde med sort skærm, hvis man vil finde en bestemt scene, viser Betamax SL-C7 scenerne med 11 gange normal afspilningshastighed.

Når man har fundet den ønskede scene, slipper man blot picture search knappen, og Betamax SL-C7 kører videre med normal hastighed.

Det er Sony's U-indsløjfnings-system der gør denne hastighedsfunktion mulig. U-indsløjfnings-systemet stammer direkte fra Sony's U-matic videomaskiner, og er da også det eneste system, der anvendes indenfor professionel video.

En betryggende grund til at satse på netop Betamax overfor Deres kunder.

En yderligere sammenligning vil også falde ud til Betamax SL-C7's fordel:

Automatisk optagelse af 4 programmer på vilkårlige TV-kanaler - indenfor 14 dage. 3 × hastighed, variabel slow motion, billede for billedefremføring og stillbillede. Nem og fjerlet betjening med elektronisk relæ-styrede betjeningsknapper. Trådløs fjernbetjening. For slet ikke at tale om de kompakte Betamax-kassetter, der giver absolut bedste billedkvalitet.

Tør De lade være med at satse på kombinationen af markedets overlegne TV-båndoptager og det mest fremtidssikrede video-system?

SONY

SONY BETAMAX. STANDARD I DE FLESTE HJEM INDEN LÆNGE.

POETEN og LILLEMOR

af Jørgen Mogensen

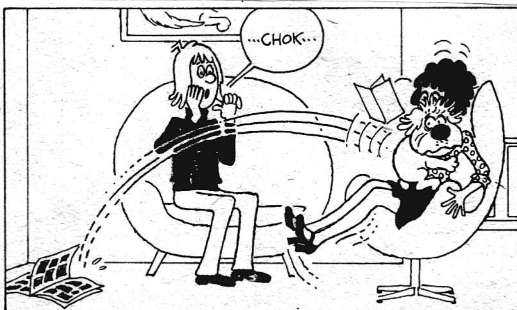

DET ER NATURLIGVIS IKKE RART, AT ARNOLD SVÆRMER FOR GRU OG RÆDSEL···

MEN JEG SYNES, VI SKAL LA HAM HA ET LILLE HJØRNE AF OPSLAGSTAVLEN TIL BILLEDER AF SINE IDOLER

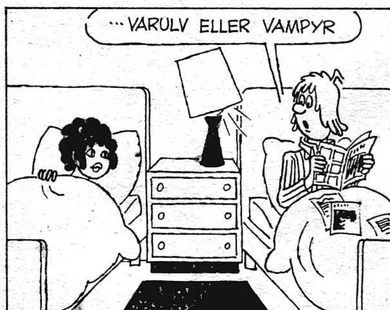

FRANKENSTEINS MONSTER, KING KONG, GREV DRACULA
OG OLE ESPERSEN

LÆG MÆRKE TIL, NÅR ARNOLD NÅR TIL NÆSTE SIDE I DET GRU-HÆFTE. HAN FÅR ET···

···CHOK···

DET ER LISSOMOM DER GÅR NOGEN UDE I HAVEN

ARH, PJAT MED DIG, LILLEMOR! DET ER SIKKERT BARE EN GANSKE ALMINDELIG···
MONSTER
DRACULA

···VARULV ELLER VAMPYR

HVAD **ER** DET DOG FOR NOGLE TEGNESERIER, I LÆSER···MED UHYRER OG HALVTOPLØSTE LIG OG ALT SÅDAN NOGET

DET ER JO **GRUFULDT! RÆDSELSFULDT! SKRÆKKELIGT!!**

TÆNK, SYN'S DU VIRKELIG, SVIGERMOR? JAMEN, SÅ HAR JEG NOGEN HER, DER ER ENDNU BEDRE

Redaktørens favoritter

DEEP PURPLE: REDAKTØRENS FAVORITTER

af Henrik Larsen

Skønt bandets guldalder ligger langt tilbage har Deep Purple plantet sig solidt i den kollektive mediebevidsthed og ser ikke ud til at ville rokke sig derfra. Hvad var det første musiknummer, der blev trykket af i første afsnit, da kultsplatter-serien *Ash vs Evil Dead* tog verden med storm i 2015? Space Truckin', såmænd. Efterfulgt af Highway Star. Hvor cool er *det* lige? Så nej, Deep Purple er ikke just noget overset fænomen, redaktøren kan trække op af glemme-posen og prale af at have "reddet". Men Obskuriøst handler jo ud over det forsømte og marginaliserede også om "det vi holder af" som der stod på forsiden af nr. 10, for mange herrens år siden (2006, for at være helt præcis). Og er det ikke netop det et fanzine går ud på, uanset hvilket et af slagsen? Det skulle jeg nok mene.

Desuden skal selv den varmeste ild holdes ved lige. Historierne skal genfortælles. Det er rart og hyggeligt at se tilbage – og skulle en og anden ny læser blive fristet af min rablen til at checke bandet ud, så har artiklen tjent sit formål og lidt til.

NB. Deep Purple er *ikke* heavy metal. Ingen tvivl om, at de havde været tilbage i halvfjerdserne (1978-udgaven af Politikens håndbog *Rock* betegner dem som "heavy metal rock"), men da jeg opdagede scenen i 1980'erne, var hegnspælene for det hårde allerede rykket markant. Den officielle kategori for bandet har lige siden været bluesbaseret *hardrock*. Imidlertid er heavyfolket ret inkluderende og skønt de formelt set "kun" er hardrock, regnes bands som Deep Purple, Rainbow, UFO, AC/DC og Kiss traditionelt med til familien alligevel. De er gode nok. De er heavy nok. Respekt for rødderne.

Her er for en god ordens skyld de besætninger som omtales i min artikel.

Deep Purple Mark I (1968-69)
Rod Evans: sang, Ritchie Blackmore: guitar, Nick Simper: bas, Jon Lord: tangenter, Ian Paice: trommer

Deep Purple Mark II (1969-73, 1984-89, 1992-93)
Ian Gillan: sang, Ritchie Blackmore: guitar, Roger Glover: bas, Jon Lord: tangenter, Ian Paice: trommer

Deep Purple Mark III (1973-75)
David Coverdale: sang, Ritchie Blackmore: guitar, Glenn Hughes: bas, sang, Jon Lord: tangenter, Ian Paice: trommer

Deep Purple Mark IV (1975-76)
David Coverdale: sang, Tommy Bolin: guitar, Glenn Hughes: bas, sang, Jon Lord: tangenter, Ian Paice: trommer

MACHINE HEAD (1972)
Highway Star – Maybe I'm a Leo – Pictures of Home – Never Before – Smoke on the Water – Lazy – Space Truckin'

Mark I pladerne er lidt for hippieagtige efter min smag, så jeg hopper direkte til næste besætning. And how! Mit første Mark II favoritalbum er et stinkende konventionelt valg, egentlig lidet passende for en redaktør af Obskuriøst. Jeg burde være søgt provokationen og valgt noget knasende kontrært! Som f.eks. *Concerto for Group and Orchestra* (1969) eller *Who Do We Think We Are* (1973). Men ved I hvad: Nogen gange er det oplagte svar det rigtige.

Hvis *In Rock* (1970) er det mest banebrydende og rå eller "heavy" om man vil og *Fireball* (1971) det mest varierede, et album, hvor man virkelig kan gå på opdagelse i de "dybe skæringer", er *Machine Head* det mest konsistente. Det er, fra start til slut, en totalt fedt oplevelse og føles meget organisk i produktionen. Nuvel, som med alle andre Deep Purple albums kan man slå ned på svagheder: Maybe I'm a Leo er relativ set en tynd affære; ditto Never Before (og et kikset valg af første single-udspil). Lazy nørkler måske lidt for længe i introen. Men det er bagateller. Jeg mener… Smoke on the Water, ikke sandt?

En af grundene til min begejstring for *Machine Head* er sikkert genkendelsens glæde: hele fire skæringer fra albummet optræder på *Made in Japan*, hvor de får tilført ekstra energi og musikalsk virtuositet (se nedenfor).

Nyere genudgivelser tilføjer en single b-side, balladen When A Blind Man Cries.

MADE IN JAPAN (1972) (live album)
Highway Star – Child in Time – Smoke on the Water – The Mule – Strange Kind of Woman – Lazy – Space Truckin'

Tvivlsom vandrehistorie: Jeg læste i et musikblad fra 1980erne, at når et håbefuldt dansk band skulle indsende et demobånd til pladeselskaberne og var i forlegenhed med godt materiale, så overspillede de bare nogle skæringer fra *Made in Japan*. Hvis sandt, siger det noget om, hvor provinsielle vi var, dengang.

Made in Japan er et af de bedste live-albums nogensinde, hardrock eller i det hele taget. Cremen fra de tre foregående studiealbums får ekstra skrue med lange solo-forløb og andre påfund. Ikke at resultatet er noget udsyret lal, tværtimod er bandet totalt fokuseret og disciplineret. Det handler om musik og sammenspil; alle bidrager til festen uden at køre sololøb. Sang- og guitarduellen mellem Ian Gillan og Ritchie Blackmore på Strange Kind of Woman er legendarisk. Gillans præstation på Child in Time er definitivt; hvert eneste høje skrig sidder lige i skabet. Jon Lord går komplet agurk på orglet i Space Truckin', der strækker et rock-nummer på knap fem minutter til tyve (med citater fra bl.a. *Fireball* nummeret Fools undervejs). Det er smukt, det er stort, det er monumentalt.

Og så består *Made in Japan* endda blot af udvalgte klip fra en Japan-turné - som snapshots fra et fotoalbum. De komplette koncertoptagelser er alle af samme høje kvalitet. Det kan næsten blive for meget at komme igennem! En enkelt op-tagelse, Black Night, slap ud som b-side og blev hurtigt antologiseret på diverse opsamlinger, allerede i bandets første levetid. I 1993 kom 3-cd bokssættet *Live in Japan*, der medtog næsten alt. I 2014 fulgte et *komplet* sæt, med tonsvis af ekstra

sager oveni hatten. Førstnævnte er helt fin; det andet har jeg ikke hørt. Der kom også en jubilæums-udgave i 1998, jeg desværre må advare imod. Materialet er både remixet og sammenklippet til én fortløbende koncert. Hærværk.

MARK I & II (1973) (opsamling)

Mark I: Hush - Mandrake Root - Why Didn't Rosemary? - Hey Joe - Wring That Neck - Emmaretta - Help! - Chasing Shadows

Mark II: Black Night - Speed King - Strange Kind of Woman - Into the Fire - When a Blind Man Cries - Smoke on the Water - Woman from Tokyo - Highway Star (live)

Jeg faldt over dette dobbeltalbum på et loppemarked i Roskilde, cirka 1989. Alle mine plader er for længst gået tabt. Der findes ingen cd udgivelse og uden egentlige rariteter kan titlen kan vel også siges at være diskografisk overflødig. Jeg kunne have klippe-klistret min egen kopi ud fra eksisterende albums, da jeg for nogle år siden genoptog heavyrock samleriet, og det ville være det. I stedet bed jeg tænderne sammen og opstøvede en kassette-båndudgivelse (på hedengangne musikmarkedsplads GEMM) som jeg købte og overspillede til harddisken (det var før min båndoptager brød sammen, ak ja). Skramlen, susen og knitren så det baskede… og tilfredsheden ved at eje noget ”autentisk”.

Ikke at jeg fandt albummet autentisk – dengang. Halvdelen var Mark I materiale som jeg stort set var ubekendt med og det føltes totalt mærkeligt at lytte til deres cover udgaver af Hey Joe (ja, jeg ved godt, det ikke var en Hendrix komposition) og Help! Med Mark II materialet var jeg på sikker grund. Alligevel forblev jeg lunken overfor *Mark I & II*. Måske anså jeg det for en piratudgivelse – omslaget *er* meget grimt og ”billigt”.

Som sagt diskografisk ligegyldigt. Men er du til Deep Purple og finder dobbelt-lp'en på et loppemarked i dag, så køb den alligevel. Det er god musik.

STORMBRINGER (1974)

Stormbringer - Love Don't Mean a Thing - Holy Man - Hold On - Lady Double Dealer - You Can't Do It Right - High Ball Shooter - The Gypsy - Soldier of Fortune

Mark III tiden er en blandet affære. Bandet vandt ny succes, men havde mistet den gamle synergi og fik kun indspillet to studiealbums, før Ritchie Blackmore skred og smækkede med døren efter sig. Af disse får *Stormbringer* næsten altid høvl for at være en skravlet opfølger til *Burn* (udgivet samme år), af uransagelige årsager stadig en anmelder-darling. Indrømmet, der er nogle rædselsfuldt funk på pladen som er domineret af David Coverdale og Glenn Hughes, på bekostning af de andre; ikke så sært, at Blackmore kvittede. Men samlet set er *Stormbringer* bedre. Produktionen for eksempel. Mere fyldig, hvor *Burn* er bassvag og generelt blodfattig. Og hvor kun titelnummeret og det spøjse instrumental-stykke A' 200 fra *Burn* rigtig holder i dag, har *Stormbringer*… well, skal vi se på det sammen?

Pladen åbner med titelnummeret Stormbringer ligesom forgængeren gjorde med Burn og er (som dette) en energisk, heavy sag. Klart bedste skæring! Så ryger den gode stemning durk i håndvasken med et slattent funknummer, Love Don't Mean a Thing. Holy Man, sunget af Hughes, overrasker positivt. Det lyder ganske vist ikke som Purple, men er en glimrende ballade. Hold On er mere usselt funk.

Lady Double Dealer, en hård og hurtig sag, pladens anden klassiker. You Can't Do It Right… jeg begynder at hade Coverdale. Highball Shooter har noget af den gamle Purple lyd og et langt orgelforløb af Jon Lord som ellers har været ret stilfærdig, men nummeret er jammerlig kedeligt. The Gypsy er okay. Soldier of Fortune, endnu en ballade, bliver klistret foredraget af Coverdale som siden hen skulle excellere med lignende rollefigurer i sit eget band Whitesnake: slidte bluesmænd, vagabonder, lykkeriddere som strejfer fra kvindefavn til kvindefavn, livstrætte, men stadig liderlige. Yeah. På positivsiden leverer Blackmore en virkelig smuk solo. *Stormbringer* er ikke fantastisk, men kunne være langt værre.

24 CARAT PURPLE (1975) (live album/opsamling)
Woman from Tokyo – Fireball – Strange Kind of Woman (live) – Never Before – Black Night (live) – Speed King – Smoke on the Water (live) – Child in time (live)

Hvis man er en af disse minimalister, der hader store diskografier og insisterer på kun at eje et enkelt opsamlingsværk pr. kunstner – i dette tilfælde Deep Purple Mark II - er dette album svaret. Hvad får man: den ubeskårne Speed King; da *In Rock* (1970) udkom i USA, måtte amerikanerne undvære den fede feedback-intro; nu til dags en historisk fodnote, da alle cd udgaver mig bekendt er ens, men tilbage i 1975 en klar bonus. Der er Woman from Tokyo, eneste klassiske skæring fra *Who Do We Think We Are* (1973). Der er Fireball som rocker sejt og Never Before som… ikke rigtig gør. Igen, et mærkværdigt valg til single. Lige meget, for albummet inkluderer også hele tre, uforkortede, skæringer fra *Made in Japan* plus b-siden Black Night fra samme koncert-turné. Det er klasse tråd og en hel lille alternativ udgave af dette fantastiske live album.

Der er kommet ca. en million Deep Purple opsamlinger siden 1975. *24 Carat Purple* holder stadig distancen.

MADE IN EUROPE (1976) (live album)
Burn – Mistreated – Lady Double Dealer – You Fool No One – Stormbringer

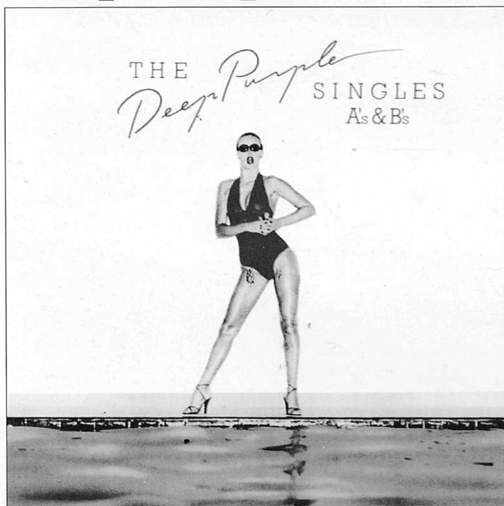
Bandets opløsning i marts 1976 var måske nok (indtil 1984) slutningen på Deep Purple, men betød samtidig begyndelsen på en strøm af arkivalsk materiale og heldigvis for det. Nogle af disse albums står fortsat stærkt i diskografien, mens andre er blevet overhalet af nyere, mere komplette udgivelser.

Made in Europe var den første "posthume" titel, et udvalg af koncertoptagelser med Mark III (et udvidet sæt kom i 1993 som *Mk III: The Final Concerts*). Glimrende præstationer af bandet; højdepunktet så afgjort Mistreated. På *Burn* en ret kedelig affære, der imidlertid vandt status som klassiker live; her som på andre, samtidige optagelser, fuld af liv og energi. Såvel Rainbow som Whitesnake havde senere nummeret i deres respektive koncertsæt.

LAST CONCERT IN JAPAN (1977) (live album)
Burn – Love Child – You keep On Moving – Wild Dogs – Lady Luck – Smoke on the Water – Soldier of Fortune – Woman from Tokyo – Highway Star

Deep Purple har alle dage været super professionelle. Tekniske skandaler er nærmest ikke-eksisterende. *Who Do We Think We Are* (1973) savner fokus. *Come*

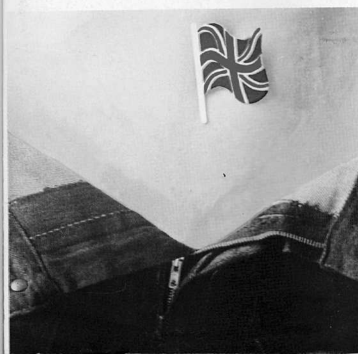
Deep Purple

LEGENDARY
MASTERS

432001-2

DEEP PURPLE
MARK II

P33P 20090

deep purple
THE HOUSE OF BLUE LIGHT

DEEP PURPLE
mark I

HUSH
MANDRAKE ROOT
WHY DIDN'T ROSEMARY?
HEY JOE

WRING THAT NECK
EMMARETTA
HELP
CHASING SHADOWS

DOLBY SYSTEM

STEREO

RC 2765

Taste The Band (1975) er en misforstået øvelse i funk, *Slaves and Masters* (1990) en ufordøjelig sirupmasse af lyd. *The Battle Rages On* (1993), Blackmores allersidste med drengene, kører på fælgene rent kreativt. Hvilket dog ikke forhindrer bemeldte albums i at fungere musikalsk. Men naturligvis gemmer der sig et sort får i et hjørne af diskografien. Det gør der altid.

Lad mig her bekende en svaghed for musikalske biluheld. Albums, hvor de involverede klart burde have vidste bedre. Fra den hårde rock kan nævnes Kiss: *Music from The Elder*, Celtic Frost: *Cold Lake*, Black Sabbath: *Born Again*, Judas Priest: *Ram It Down…*

Last Concert in Japan var et af de mange udgivelser som kom, efter bandets opløsning, hvor det for pladeselskaberne gjaldt om at fodre Deep Purple fans med godbidder fra arkiverne, så at de rare grunker fortsatte ville rulle ind. Titlen refererer naturligvis til det legendariske *Made in Japan* koncertalbum, hvilket er hybris, så det basker. *Last* ligger meget, meget langt fra denne guldstandard.

Lidt baggrund: Mod slutningen af 1975 var Deep Purple et band i dyb krise. Profilen flimrede, publikum tog kun afmålt imod det nye materiale, skrevet uden Ritchie Blackmore, og såvel den nye guitarist Tommy Bolin som bassisten Glenn Hughes sloges med narkotikamisbrug. *Last Concert in Japan*, indspillet i Tokyo december 1975, dokumenterer derouten. Producenten gør ikke tingene bedre ved at kludre i sangens rækkefølge (f.eks. en stump af Soldier of Fortune påklistret slutningen af Smoke on the Water), men tingenes tilstand er åbenlys. I følge overleveringen havde Bolin sovet på sin guitararm tidligere på dagen; muligvis var der et dårligt fix involveret, armen var i hvert tilfælde følelsesløs.

Albummet bør opleves gennem hovedtelefoner, hvor det resulterende, bizarre lydbillede er mest tydeligt. Der lægges ud med Burn, et sikkert hit og sikkert leveret… men hvad er det? Hvor er guitaren? Jo, den ligesom bare skramler svagt i baggrunden. Det er Jon Lord som trækker læsset og første solo er en orgel-solo. Bolin kommer op til overfladen senere, men skaden er sket. Undervejs skriger og skaber David Coverdale sig ved præsentationerne, den krukke, og vel jubler det japanske publikum høfligt (alt andet ville vel være utænkeligt), men der er noget desperat over seancen. Det er Deep Purple som ringvrag.

Bolin overrasker positivt med solo-nummeret Wild Dogs som han synger på og materialet fra *Come Taste The Band* står sig relativ bedst. En udvidet genudgivelse, *This Time Around: Live in Tokyo* (2001), giver efter sigende et bedre samlet indtryk… det kan også kun gå den vej. For at være fair, skal det yderligere noteres, at Tommy Bolin på sine stabile dage *var* en strålende guitarist, også live med Deep Purple. Det er bare ikke nær så god en historie som et katastroferæs mod helvede.

POIWERHOUSE (1977) (live album/opsamling)

Painted Horse – Hush – Wring That Neck – Child in Time – Black Night – Cry Free

Det var en dag, jeg bladrede plader i et butikscenter i Kalundborg. Året var 1986. Centret lå vist et sted mellem Kordilgade og Nygade; jeg gik forbi forleden (marts 2018) og spejdede forgæves efter pejlemærker til hukommelsen. Men jeg havde jo også været væk en halv menneskealder. Anyway, der stod den unge redaktør

og studerede pladeomslag, i kassen med heavyrock. Der var stærkt nedsatte albums af Saxon og Accept som ingen gad købe (heller ikke jeg); i dag ville de formodentlig være en del penge værd. Pludselig dukkede Powerhouse op. Powerhouse, hm, dem kendte jeg ikke. Nå nej, det var albummets titel – jeg havde fundet en arkivalsk udgivelse med Deep Purple.

To udmærkede studiefraklip, Painted Horse og Cry Free, flankerer tre opvarmningsnumre fra 1969-koncertalbummet *Concerto for Group and Orchestra* (inkluderet på nogle cd udgaver af dette) samt, nok en gang, live b-siden Black Night fra *Made in Japan* turneen.

Albummet er i dag overflødiggjort, ved at materialet er blevet fordelt som bonusnumre på diverse genudgivelser. Sådan går det. *Powerhouse* er kun udkommet på cd et sted i verden, nemlig Japan. Jeg har det selvfølgelig.

THE DEEP PURPLE SINGLES A'S & B'S (1978) (opsamling)

Hush – One More Rainy Day – Emmaretta – Wring That Neck – Hallelujah – April part 1 – Black Night – Speed King (piano version) – Strange Kind of Woman – I'm Alone – Demon's Eye – Fireball

Ifølge Wikipedia kom albummet først på cd i 1993, udvidet med diverse ekstra numre, men jeg har rent faktisk det oprindelige som cd udgivelse fra Australien. Wikipedia har sine begrænsninger – hvilken overraskelse. Singles A's & B's er en glimrende samling af Mark I og II materiale.

LIVE IN LONDON (1982) (live album)

Burn – Might Just Take Your Life – Lay Down, Stay Down – Mistreated – Smoke on the Water – You Fool No One

Endnu en arkivalsk udgivelse, denne gang af en koncert fra maj 1974, med en relativ uprøvet Mark III besætning. Materialet reflekterer logisk nok det aktuelle *Burn* (februar 1974). Glimrende musikalsk og David Coverdale er knap så irriterende som på kronologisk senere optagelser, selvom hans selvhævdende attitude stikker frem i slutningen af Smoke on the Water (humoristisk præsenteret af Jon Lord), hvor han kører nogle hæslige vokale improvisationer. Det, Live in London imidlertid var mest berømt for, dengang, var at koncerten havde inkluderet en udgave af Space Truckin', der var så lang, at udgiverne måtte droppe den fra albummet. Tidens kendte liveudgaver (fra hhv. *Made in Japan* og 1980-udgivelsen *In Concert*) lå på ca. 20 minutter, i sig selv temmelig heftigt. Men denne her var altså længere endnu, nemlig 30 minutter, en hel halv time. Wow.

Der skulle gå mange år, før den legendariske indspilning udkom på cd. Det var i 2003 og jeg glædede mig vildt. Ak ja. Som så ofte med legender kan realiteterne bag være skuffende. (Hvis rettighedshaverne til The Beatles nogensinde slipper syresporet Carnival of Light løs, vil det kollektive suk fra skuffende fans verden over formodentlig kunne registreres på Richter-skalaen.)

I de gode gamle Mark II dage var Space Truckin' live at betragte som en musikalsk opdagelsesrejse. Bandet skyndte sig at afvikle det egentlige nummer, på de konventionelle 4-5 minutter; resten af de ca.15 bestod af jam forløb, guitar og

orgel-solo sekvenser med mere; kort og godt organiseret kaos. Vægten lå altid på det musikalske.

Jeg har allerede stukket lidt til Coverdale. Sagen er den, at han (oftest) var røvirriterende som frontmand til bandets koncerter, hvor han pustede sig op og kørte primadonna-trip. (Manden holder tydeligvis af rampelyset.) Skønt der sagtens kunne være rabalder i bandet *bag* kulisserne, dengang Ian Gillan sang for, var indtrykket af Deep Purple Mark II live altid et sammensvejset ensemble. Well, Coverdal ødelægger det første kvarter af Space Truckin' her med sine vokale improvisationer. Så holder han omsider kæft, men det er ligesom om gassen er gået af resten af bandet, der humper usikkert over målstregen. Og nu ville jeg ønske, at jeg kunne have beholdt min legende om denne *mind blowing* halve times udgave, der altså var knap fantastisk i virkeligheden.

PERFECT STRANGERS (1984)

Knocking At Your Back Door – Under The Gun – Nobody's Home – Mean Streak – Perfect Strangers – A Gypsy's Kiss – Wasted Sunsets – Hungry Daze

Mark II genforeningsprojektet *Perfect Strangers* var det aktuelle Deep Purple album, dengang jeg begyndte at lytte til heavyrock. Hvis jeg skal være helt ærlig, har jeg altid fundet det svagt. Produktionen er kold og digital (firser-studieæstetik for fulde gardiner) og bortset fra Knocking At Your Back Door og titelnummeret er sangene tynde. Derfor er det selvfølgelig stadig fedt, at de gamle drenge kan endnu (en vinkel, jeg savnede i 1984, hvor jeg var ubekendt med bandets bagkatalog), og det er under alle omstændigheder en vældig professionel affære. Ingen falden på røven her. Gillans stemme er intakt og Blackmore leverer fantastiske soli, især på den ellers klæge ballade Wasted Sunsets og b-side skæringen Son of Alerik, inkluderet på remaster-udgaver af albummet.

Apropos bonus, så var der et nummer mere på kassette og cd-udgaven af *Perfect Strangers*, Not Responsible, hvilket jeg ikke anede, da jeg bad en kammerat overspille albummet til bånd. Den samlede spilletid overskred de magiske 45 minutter, med det resultat, at jeg den dag i dag, når albummet når til dertil, instinktivt sidder og venter på at musikken forvrænges og brat går i stå.

Nostalgi er en sjov ting. Svagt eller ej, så er *Perfect Strangers* en del af min historie, et af "mine" albums.

THE HOUSE OF BLUE LIGHT (1987)

Bad Attitude – The Unwritten Law – Call of the Wild – Mad Dog – Black & White – Hard Lovin' Woman – The Spanish Archer – Strangeways – Mitzi Dupree – Dead or Alive

Lidt mere poppet end forgængeren og ligesom den ret ujævn. Modsat *Perfect Strangers* var *House* ikke en fælles studieproduktion; bandets medlemmer nøjedes med at sendte bånd til hinanden, det læste jeg i hvert tilfælde i Metal Hammer. Højdepunkter: The Spanish Archer (Blackmores leads er fantastiske), det spøjse blues nummer Mitzi Dupree og den hårdt rockende Dead or Alive.

Jeg så bandet live i Malmö Isstadion 25. februar 1987, sammen med nogle kammerater. Vi var kørt derover i et folkevognsrugbrød. De musikalske detaljer er forduftet, men jeg husker stadig benovelsen ved at stå så tæt på mine helte, især

WORLD
TOUR
1987

Ritchie Blackmore (jeg var startet som Rainbow-fan). Blackmore stod for sig selv aftenen igennem og så sur ud i sin sorte læderjakke. Han kom dog med ud og gav ekstranummer (Black Night), noget som langt fra var en garanti under den turné.

NOBODY'S PERFECT (1988) (live album)

Highway Star – Strange Kind of Woman – Perfect Strangers – Hard Lovin' Woman – Knocking at Your Back Door – Child in Time – Lazy – Black Night – Woman from Tokyo – Smoke on the Water – Hush (live i studiet)

Koncertalbummet *Nobody's Perfect* fik på hatten af mange anmeldere, da det udkom. Og jo, man kører på rutinen, de lange instrumentale forløb er fortid og de nye udgaver af de gamle travere kan skurre fælt i øregangen hos dedikerede fans. Det er alt sammen rigtig nok. Også her er jeg imidlertid farvet af nostalgien, for jeg oplevede for anden (og formodentlig sidste) gang bandet live, da de kom til Danmark, i Valby Hallen 27. september 1988. Det er næsten som at være der selv, når jeg lytter til cd'en og kan jeg sidde og nusse min officielle Deep Purple hals-klud som mirakuløst har overlevet talrige flytninger og oprydningstrips imens.

Den oprindelige udgivelse var et gedigent, med unikke numre på både LP og kassette i forhold til cd'en. Et remasteret cd-sæt (1999) inkluderer hele svineriet.

SCANDINAVIAN NIGHTS (1988) (live album)

Wring That Neck – Speed King- Into the Fire – Paint it Black – Mandrake Root – Child in Time – Black Night

Jeg runder af med denne dobbelt cd som var første udgivelse af arkivalsk live-materiale efter genforeningen og ironisk nok noget af det sidste hårde rock, jeg købte i mange år. *Scandinavian Nights* er en optagelse fra Stockholm 1970 (genudgivet i omarbejdet form som *Live in Stockholm* 2005). Jeg fandt den, netop udkommet, i HMV på Strøget og var begejstret: mere klassisk Mark II. Og et sæt som inkluderede et cover af Rolling Stones klassikeren Paint it Black. Wow!

Tja, "Paint it Black" viste sig at være en kæmpe lang jam alene over riffet fra Stones. Unge Larsen var skuffet. I det hele taget indeholdt cd sættet nogle uhyrligt lange numre, både Wring That Neck og Mandrake Root i omegnen af en halv time. Child in Time var "kun" på 20, hvilket stadig er 7 min. mere end den klassiske udgave på *Made in Japan*. Man kunne nemt føle sig udmattet efter en gennemlytning. Og det gjorde jeg og det var jeg.

Ja, det blev kun til den ene gang. Før nu. Dvs. jeg genkøbte sættet for en 8-10 år siden, hvor det røg ind på reolen til resten af Deep Purple samlingen. Da jeg i vinters trak det ud igen, i forbindelse med denne artikel, vankede der en forskrækkelse: de to cd'er var belagt med en bronze-farvet hinde, hvilket betyder at skiverne er ramt af en slags nedbrydningsproces. Så meget for det medies uforgængelighed. Nå, det lykkedes mig at rippe en digital backup. Fremover er de gule skiver og boksen de kom i kun til pynt. No problem. Da ingen djævel er til fysiske medier nu om dage anyway, betyder det bare, at jeg er enormt hip.

P.S. Min interesse for det aktive band Deep Purple stopper efter 1993. Steve Morse er en fin fyr og dygtig på spaden, men han er ingen Ritchie Blackmore.

EN UDSØGT BLODIG BUKET
af Henrik Larsen

Shutter Island
USA 2009. Instruktion: Martin Scorsese. Blu-ray, Paramount, DK. Widescreen 2.35:1. Spilletid ca. 138 min.

Jeg købte et fladskærms-tv i maj 2017. Efter tretten års trofast tjeneste var mit 40 kg tunge fjernsyn (triniton billedrør) blevet fælt ulden i detaljen. Jeg modtog ikke længere tv-kanaler, for det analoge signal var slukket. Og anskaffelse af en blu-ray afspiller, noget, jeg havde drømt om længe, ville være spild af penge, da billedrøret slet ikke kunne tackle den højere opløsning.

Det var min halvtreds års fødselsdag den måned og hvis ikke man skal give sig selv en stor gave der, hvornår så? Som sagt som gjort. Et greb ned i tegnebogens dyb og jeg var for alvor kommet ind i det 21. århundrede, med 39 tommers digitale herligheder. Der skulle fravælges meget oversmart filterstads i menuerne, før at mine analogt opdragne øjne holdt op med at bløde, men så var jeg også tilfreds.

Næste skridt: ny afspiller. Alle mine dvd-maskiner havde opgivet ånden. Situationen var kritisk. Heldigvis skulle en kammerat afhænde sin blu-ray (modellen manglede vist et bestemt lydudtag) og jeg købte den for et symbolsk beløb. Dvd-delen var godt nok permanent låst til region 2; til gengæld inkluderede maskinen både internet og harddisk. Ren bonus, med det lille aber dabei, at nutidens digitale optagere har fået fjernet muligheden for at overføre det optagne til andre medier. Hvilket ligesom begrænser funktionaliteten, efter min mening.

Nå, redaktøren er ved at være en halvgammel støder og sådan nogle kan jo godt lide at sidde og kværulere over samfundets forfald i stedet for at forsøge at finde sig til rette, har jeg ladet mig fortælle. Så nok brok og på med den positive attitude, Larsen!

Shutter Island fortæller historien om den garvede politimand som ankommer til en lille isoleret ø, for at opklare et mysterium, et plot som efterhånden må siges at være solidt gennemprøvet. I dette tilfælde er øen hjemsted for en skummel sindssygeanstalt (den slags institutioner er altid ufattelig skumle på film; det ville være rart for en gangs skyld at opleve en, der var lys og venlig som kontrast til de kvæstede sind, den husede, i stedet for at komplementere dem). En barnemorderske brød ud og er forsvundet (på en ø!). Alle: læger, sygeplejersker, vagter og indsatte synes at ruge over en hemmelighed, der går dybere end blot en enkelt patients forsvinden og politimanden Teddy, spillet af Leonardo DiCaprio, indser hurtigt, at sagen er urimelig speget. Samtidig bokser han med sine egne problemer i form af migræneanfald og flashbacks til 2. verdenskrig, sidstnævnte forstærket af, at en af anstaltens læger, spillet af Max von Sydow (der har haft roller som gamle luskede mænd lige så længe, jeg kan huske tilbage) er tysker…

Filmen er fantastisk kedelig (så meget for redaktørens positive attitude); jeg måtte bruge to forsøg på at få set den til ende. Hvad hjælper det så, at skuespillerne gør, hvad de kan med deres

roller og at produktionen er i top. Historiens store twist bliver signaleret alt for tydeligt fra starten af; selv med en spilletid på over to timer føles dette forceret. Anbefales kun, hvis man er desperat efter økuller-gys.

Day of the Dead – The Beginning

Day of the Dead: Contagium. USA 2005. Instruktion: Ana Clavell. Dvd, Atlantic, SE. Widescreen 1.85:1. Spilletid ca. 100 min.

Zombie-genren er blevet populær igen, både som film og tv-serier, tegneserier m.v.. Og hurra for det. At ikke alt, der stønner og stavrer er lige fantastisk, må man så tage med.

George A. Romero (1940-2017 RIP) opfandt som bekendt den moderne zombiefilm og hans værker blev fulgt af horder af fortolkninger og efterligninger. Italienernes opnåede for fleres vedkommende selvstændig klassiker-status (Lucio Fulcis zombie-kvartet f.eks.). Af nyere film direkte inspireret af mesteren holder det amerikanske 2004-remake af Romeros *Dawn of the Dead* ok, selvom det ikke helt kan måle sig med originalen.

Andre… suk. John Russos hærværks-udgave af *Night of the Living Dead* (1968) samt fortsættelsen *Children of the Living Dead* (2001) bør undgås for enhver pris. Og imod al sund fornuft eksisterer der både en (såkaldt) fortsættelse og ikke mindre end to (!) separate remakes af Romeros 1985-senklassiker *Day of the Dead*. Det er fortsættelsen fra 2005 som redaktøren har pint sig selv med denne gang.

Efter en rodet prolog i et militærhospital, hvor zombie-plagen er brudt ud og hele lortet bliver stoppet på den hårde måde, møder vi nogle "teenagere" fra en sindssygeanstalt. Staten havde praktisk nok genbrugt hospitalets bygninger. (Og jeg må æde mine ord i mig igen fra den foregående anmeldelse, for anstalten her er faktisk, modsat den gotiske klods af en bygning i *Snapper Island*, rimelig normal… om end lidt lurvet, velsagtens grundet filmens ikke-eksisterende budget). De finder en beholder med zombie-virus som militæret havde overset, åbner den og bliver naturligvis smittede.

Desværre forvandles de ikke bare sådan lige til zombier, de undergår en slags mutationsproces og samtidig en voldsom identitetskrise… to be or not to be… dead… og vel gnaskes der sultent i nogle mennesker undervejs, men tempoet er pinagtigt langsomt og skuespillet gennemført usselt.

Day of the Dead – The Beginning har absolut intet med forlægget at gøre (til gengæld kan instruktøren have skelet til *Return of the Living Dead* fra 1985, jf. zombiesygen som biologisk våben). Det eneste gode ved den anmeldte dvd udgave er et totalt fedt omslag.

Zombieland

USA 2009. Instruktion: Ruben Fleischer. Blu-ray, SPHE Nordic, DK. Widescreen 2.40:1. Spilletid ca. 88 min.

Skønt man allerede hos Romero kunne finde en del (galgen)humor og satire er den egentlige zombie-komedie af ret ny dato. Jeg tror, det startede med

UPPFÖLJAREN TILL GEORGE A. ROMEROS SKRÄCK-TRILOGI

A FILM BY ANA CLAVELL

DAY OF THE DEAD
THE BEGINNING

Shaun of the Dead fra 2004. Modsat denne meget britiske komedie, hvor det hele nok skal løse sig, hvis man bare når hen til pubben, foregår den amerikanske *Zombieland* i en verden, hvor civilisationen er brudt sammen *for good*. Nørden "Columbus" (Jesse Eisenberg), bissen "Tallahassee" (Woody Harrelson) og to unge piger, de samler op (Emma Stone, Abigail) rejser gennem et spøgelseslandskab, rodløse, uden klare mål.

Filmen kommenterer kærligt-ironisk på wildwest-kulturen eller den amerikanske drøm i ekstrem udgave: Mig og min tøs og et par buddies, en sej terrænfræser og bagagerummet fuld af automatvåben, mod alle de andre røvhuller. Måske overdriver jeg lidt og rollesammensætningen følger ikke mønstret eksakt, men noget derhenad.

Hvad *Zombieland* har til fælles med *Shaun* er balancen mellem den humoristiske tone på den ene side og og zombie-epidemien som seriøs trussel på den anden. Jeg synes, det uhyggelige fungerer bedre her end hos *Shaun*. Forfaldets gru blev skildret enkelt, men effektivt med scener af efterladte biler på motorvejene og gabende tomme bygninger, der ganske vist ikke altid viste sig at være lige tomme.

Heltenes roadtrip fører dem blandt andet til Hollywood, hvor de crasher Bill Murrays luksusbolig. Jeg forventede et gag med en zombie, der skulle forestille Murray og ganske rigtigt, men det var fandeme den ægte Bill Murray som gav gæsteoptræden, komplet med *Ghostbusters*-referencer!

Zombieland kan virke lidt uforløst i handlingen, hvilket skyldes, at projektet startede som piloten til en tv-serie og det kan du læse mere om på nettet. Ellers er det glimrende underholdning.

Survival of the Dead

USA 2009. Instruktion: George A. Romero. Blu-ray, Atlantic, DK. Widescreen 2.35:1. Spilletid ca. 86 min.

George A. Romeros comeback som zombiefilminstruktør, efter mange års tavshed, vakte stor glæde blandt os genrefans. Men holdt produktet? Jeg anmeldte *Land of the Dead* i *Obskuriøst* nr. 10 (2006) og skrev bl.a.:

"29. juli 2005 var jeg til premieren i Palads på den da nyeste zombie film fra George A. Romero … i selskab med fem andre fra fanzine/filmsamler-scenen. Vores forventninger var store og blev bestemt ikke skuffede. Land er god, ingen diskussion. Det er den mest actionmættede af Romeros fire zombiefilm … Magtbalancen mellem de sidste mennesker og zombierne er vel nok filmens egentlige omdrejningspunkt, med dens talrige referencer til nutidige politiske forhold. … Romero har et budskab, han skal af med og henfalder nogle gange til at bøje tingene lidt for meget i neon. … Det kan ikke nægtes, at personerne ... er noget kliché-prægede, men de virker dog plausible og i adfærd mere rationelle end i Dawn remaket."

Andre anmeldere var mere forbeholdne og Romeros lidt omstændige fortælling om kulturers forfald opnåede nær fra samme popularitet som den ny

tids brølende amok-zombier, jf. remaket af *Dawn of the Dead* (2004)

I næste film var ambitionerne skruet ned. Han slap den løbende saga om en verden regeret af kadavere, for i stedet at skildre en frisk zombie-epidemi, oplevet af nogle lokale unge, gennem håndholdt kamera. *Diary of the Dead* (2007) lød så tilpas kedelig, at jeg zoomede ud og den medieomtale, Romeros sidste genrefilm, *Survival of the Dead*, fik, fristede heller ikke til nærmere undersøgelse.

Men så stod jeg der i Accord, Lyngby, december 2017 og chekkede deres reol med horrorfilm og hvad dukkede op, jo, *Survival* på blu-ray. Så skidt da.

Og lad mig straks melde ud: filmen fortjener ikke sit bundskraber-rygte. Svagere end den klassiske trilogi? Klart nok. Stinkende dårlig i sig selv? Nix.

Survival of the Dead følger en lille fasttømret gruppe af soldater som deserterede, da zombierne fik overtaget, og en ung knægt, de har samlet op. Gennem internettet (end ikke dommedag kan lukke det ned) får de nys om Plum Island, et ø-paradis uden zombier, hvor gæster (læs: flygtninge) er velkomne. Det lyder næsten for godt til at være sandt.

Øen eksisterer virkelig og idyllisk tager den sig ud, men den vrimler altså med zombier, hvilket jo sjældent er befordrende for turismen. Gruppen lander på kysten efter en del strabadser (der er røget et par rejsedeltagere undervejs). Nu er de havnet fra asken i ilden. Der raser en indædt slægtsfejde mellem to stivnakkede patriarker: Patrick O'Flynn (Kenneth Walsh), en udspekuleret røver, der gladelig vil skære halsen over på dig for pengenes skyld og gøre det med et smil på læben, men som trods alt besidder *visse* moralske værdier. Og Seamus Muldoon (Richard Fitzpatrick), en religiøs hykler, der uden skrupler tyranniserer sine folk i Jesu navn. Da zombie-plagen ramte øen besluttede O'Flynn at udrydde de genopstandne, uden hensyn til, hvem disse havde været engang, mens Muldoon tværtimod insisterede på at holde de kære afdøde "i live" og arbejde på en kur… et ædelt mål som dækkede over, at han ville bruge dem som gratis arbejdskraft. Noget af det første, soldaterne møder på øen er da også zombier… i lænker.

Som altid har Romero en samfundskritisk pointe i ærmet. Associationen til sydens negerslaver ligger lige for, med Muldoon som den arketypiske onde plantageejer. I det hele taget er slavezombien et gammelt motiv, der stammer fra hans oprindelige manuskript til *Day of the Dead* og dukker op igen i *Land of the Dead*. (det er for resten også baggrunden for den oprindelige, "historiske" voodoo-zombie). Om hold af de genopstandne er "skyldfri" slaveri kan diskuteres. Romeros zombier har det med, over tid, at udvikle sig til andet og mere end blot tanketomme monstre og det spiller også ind her, om end knap så udbygget som i f.eks. *Land of the Dead*.

Jeg følte mig ok underholdt af filmen. Plottet slingrede måske lidt og når Walsh og Fitzpatrick rigtig rullede sig ud kunne jeg til tider næsten glemme zombiernes tilstedeværelse. Generelt

er figurerne troværdigt tegnede. Er der ingen rene helteskikkelser imellem, kalder nogle dog på sympatien og det er en lettelse, at ikke alle må bide i græsset til sidst. Forsigtig tommel op til *Survival of the Dead*.

Hvad der vil ske med Romeros efterladte planer for flere zombiefilm, må tiden vise. Jeg kunne godt tænke mig at se *Road of the Dead*, der angivelig fortsætter historien, hvor *Land of the Dead* slap. Vi får vel at se.

Campfire Stories

USA 2001. Instruktion: Bob Cea. Dvd, AB Svensk filmindustri, DK. Widescreen 1.85:1. Spilletid ca. 93 min.

Antologien er en flittigt benyttet form indenfor horrorfilm. Personlig har jeg tidligere mest dyrket gamle AIP og Amicus titler, hvor Vincent Price, Christopher Lee eller Peter Cushing havde for vane at dukke op. Det betyder, at jeg er gået glip af andre som kunne være lige så fede. Eller ej...

Jeg fandt *Campfire Stories* på et indendørs kræmmermarked, dette forår. Nu om dage kan man ikke købe film fra nye af i danske butikker, bortset fra en smule i store kæder som Føtex og EL-Giganten og så er det udelukkende hitliste-ting og til horrible priser. Jeg napper derfor taknemmelig, hvad der måtte dukke op i genbrugsbutikker og på markeder – jeg har rent ud sagt heller ikke råd til andet.

Campfire Stories åbner med en fjollet intro, hvor et digitalt kranium skvadrer løs om død og forbandelser hen over startteksterne. Derefter begynder rammehistorien. Det bemærkes straks, at filmen er skudt på video – og at kameraet tydeligvis ligger i den billige ende. Nå, to knægte kører ud ad en skovvej, mens de snakker om fester og tøser som man nu gør i den alder. Dialogen stinker fælt. Ingen tvivl hos redaktøren længere. Det er en af *den slags* film.

Pludselig står der en laber pige midt på vejen. De drejer fra og kører galt, men slipper med knubs. Surprise, hun er selv forulykket. Sammen søger de hjælp og finder tændt bål i skoven… plus en bister spejdertropsfører, der fortæller de unge mennesker, at en kranvogn skam er på vej og imens kan de jo meget passende sidde og lytte til hans historier. Her dør ethvert tilløb til gys, lige på stedet, da spejdermanden overspilles i grotesk grad af David Johansen, til daglig musiker og tidligere medlem af The New York Dolls.

Vi får tre historier og de er dybt tåbelige. Tro mig. Hvorpå mr. Spejderguy sender de unge videre, til en bar i Helvede (eller er det mon Aalborg?), hvor The Misfits trykker den af.

Campfire Stories er så dum, at jeg ikke kan lade være med at holde en lille smule af den. Dagen derpå-potentiale.

Screams of a Winter Night

USA 1979. Instruktion: James L. Wilson. Fundet på YouTube. Widescreen 1.85:1. Spilletid ca. 89 min.

Om ikke andet gav *Campfire Stories* mig lyst til at opsøge nogle flere gyserantologier. En, der havde luret i baghovedet i mange år, var *Screams of a*

In the shadow of evil, in the echo of sins.
In the icy stare of moonlight, our ghostly tale begins...

It was a dark and stormy night when
the kids arrived at the lake.

SCREAMS OF A WINTER NIGHT

How do you think those stories get started?

PG PARENTAL GUIDANCE SUGGESTED
SOME MATERIAL MAY NOT BE SUITABLE FOR CHILDREN

Dimension Pictures presents A Full Moon Pictures Production
"SCREAMS OF A WINTER NIGHT"
Starring **Matt Borel** • **Gil Glascow** • **Mary Agen Cox** • **Patrick Byers** • **Robin Bradlèy**
Ray Gaspard • **Beverly Allen** • **Brandy Barrett** • **Jan Norton** • **Charles Rucker**
Produced by **Richard H. Wadsack & James L. Wilson** • Directed by **James L. Wilson** • Screenplay by **Richard H. Wadsack**
Special Effects **William T. Cherry, III** • Original Score by **Don Zimmers** • Executive Producer **S. Mark Lovell** DPI A DIMENSION PICTURES RELEASE

Winter Night. Jeg kunne huske at have set en ret fed trailer allersidst på en Walthers Video lejekassette. På den anden side hævdede Heine Sørensen, engang han og Jack J. besøgte mig til videoaften i "Bio Obskuriøst", at den film bare ikke holdt. Ak ja, tiden som københavnsk filmsamler. Det var alt sammen så længe siden nu...

Skønt en blu-ray angivelig er i støbeskeen, kan filmen p.t. ikke anskaffes ad legale veje og de gamle vhs-udgivelser er endog særdeles sjældne. Heldigvis for redaktøren har en venlig sjæl lagt *Screams* ud på YouTube. Et falmet, ridset, hullet og generelt medtaget print, men hvad så? Med den slags no-budget 70'er gyserfilm kan en del af charmen faktisk ligge i piratkopiens undergrundsæstetik. Ikke at jeg havde noget reelt valg.

Nogle unge mennesker kører i toplæsset varevogn ud til en ensomt beliggende hytte, et sted i de nordamerikanske skove, hvor de planlægger at tilbringe en hyggelig weekend sammen. Som seere ved vi, at det er en smadder dum idé, for vi har lige set titelsekvensen eller rettere hørt den: dialog uden billeder fortæller om en gård, der bliver hjemsøgt af *et eller andet* i den vilde blæst, så at alle dør på grusom vis. Gæt, hvor de unges rejsemål ligger...

Undervejs gør de holdt ved en nedslidt tankstation for at få fyldt benzin på og strakt benene. For ligesom at understrege, at vi befinder os i bonderøvsland, møder vi det obligatoriske klientel: En tyk mand i hat og solbriller står og glor uden ord; to børn plager livet af en gris, mens nogle mimrende gamlinge holder øje med det hele fra stationens trappetrin. Det eneste som mangler er en banjospiller. Forståeligt nok har weekendgæsterne travlt med at køre videre. Tankpasseren som er sympatisk nok, vil advare om deres mål, at det er et slemt sted, men de børster ham af. Utak er verdens løn. Senere viser det sig, at to af gæsterne udmærket kendte til legenden og bare syntes, han var et fjols. Skide byboere.

Nå, de ankommer til hytten, får læsset af, pakket ud osv. Vi får serveret mere baggrundsinfo om egnen, noget med en indiansk forbandelse og onde ånder, den slags. I betragtning af, at dette er en antologi, fylder rammehistorien forholdsvis meget. Ja, de tre fortalte historier er nærmest fyld (jeg spolede da også flittigt her).

Mens de unge har hygget sig er det blæst dramatisk op og til sidst smadrer en dæmonisk storm hytten og slår alt og alle (?) ihjel. Finalen kan i langsommelighed måle sig med smeltescenen fra *The Devil's Rain* (1975).

Screams of a Winter Night er kun på det jævne. Men sidder man søvnløs klokken tre om natten, er lidt obskur 70'er b-film-atmosfære ikke at foragte.

Deep Fear

Unearthed, USA 2007. Instruktion: Matthew Leutwyler. Dvd, Atlantic, DK. Widescreen 2.35:1. Spilletid ca. 87 min.

Jeg prøver at være fair, men som med *Day of the Dead - The Beginning* er det bedste, jeg kan sige om *Deep Fear*, at dvd-omslaget er fedt.

EN KRYDSNING MELLEM ALIEN OG THE DESCENT

DEEP FEAR

SOME SECRETS SHOULD STAY BURIED

"TERRIFYING!"
NEW YORK COOL MAGAZINE

"THE SCARIEST MOVIE IN AGES"
ARCLIGHT

15

Det grundlæggende præmis er solidt nok: En isoleret, hensygnende mineby plages af uforklarlige angreb på dyr og mennesker og den fordrukne sherif (en ung kvinde, point for nytænkning) kan ikke stille meget op. Problemet ligger i udførslen. Budgettet rakte kun til få effekter, resten klares ved, at kameraet peger væk, mens det grusomme finder sted. Der overkompenseres så på lydsiden som er totalt sovset ind i spooky keyboards. Apropos kameraarbejde, så favoriserer fotografen sin zoom lidt vel rigeligt; jeg antager, at han vil maskere den mangelfulde scenografi, men det er ofte kropumuligt at følge handlingen (den smule, der er)! Filmens monster er et totalt Alien rip-off, helt ned i designet. Nå, hvad, vi lærer, at det er pærenemt at udvinde uran af bjergmalm, til at tage livet af monstre med.

Reeker

USA 2005. Instruktion: David Payne. Dvd, Noble Entertainment, DK. Widescreen 1.78:1. Spilletid ca. 87 min.

Også *Reeker* er en lavbudget-affære, men instruktør David Payne kan sit kram. En umage gruppe unge, på vej til en friluftskoncert, oplever mystiske forhindringer og stopper ved et menneketomt ørkenmotel. Her bliver de, en for en, jagtet af et makabert væsen, der kan materialisere sig ud af den blå luft og optræder iført gasmaske og bevæbnet med hjemmelavede torturredskaber. Eneste clue er en stank af død (heraf titlen). Man skal ikke være særlig genrebevidst for hurtigt at gennemskue, at de er fanget i tusmørkezonen mellem liv og død. Interessant komplikation: En af de unge er blind.

Opfindsom tackling af et velkendt plot. Jeg kan anbefale *Reeker*.

The Entity – Dark Web

La Entidad, Peru 2015. Instruktion: Erduoardo Schuldt. Dvd, AWE, DK. Widescreen 1.85:1. Spilletid ca. 77 min.

Udover det kuriosum, der ligger i selve oplevelsen ved at se en peruviansk horrorfilm (de findes altså) har *The Entity* ikke meget at byde på. Kald mig bare gammeldags: jeg fandt det hårdt at komme igennem en historie, der næsten udelukkende blev fortalt i håndholdte kamerasekvenser, filmet med mobiltelefon. Jeps, *The Entity* er i samme boldgade som *The Blair Witch Project* og *Ring* (for nu at nævne *found footage* genrens to mest indflydelsesrige titler). Forbandelser, hævnende ånder og en virkelig dum slutning...

På positivsiden skal det siges, at skuespillerne lader til at være nogle vældig gemytlige folk, der tydeligt hygger sig i rollerne som studerende og Daniella Mendoza, der spiller den ivrige dark web-researcher Carla er ret lækker.

The Unnamable

The Unnamable Returns

USA 1988, 1992. Instruktion af begge: Jean-Paul Ouellette. Dvd, Anchor Bay, UK. Begge film fullscreen. Spilletid hhv. ca. 87 og 100 min.

Dengang jeg fandt på bladrubrikken ”En blodig buket” var det hensigten

kun at anmelde film, jeg aldrig havde set før, bl.a. for at tvinge mig selv lidt ud af bekvemmelighedszonen. Nå, ingen regel uden undtagelse. Til mit forsvar havde jeg ikke set *The Unnamable Returns* i mere end tyve år.

The Unnamable havde jeg dog vitterlig aldrig set og det var jo en bonus, da jeg købte Anchor Bays dvd-sæt. Filmen er løst baseret på en novelle af gyserforfatteren H.P. Lovecraft. Handlingen udspilles i et universitetsmiljø. Mark Kinsey Stephenson spiller studenten Randolph Carter (en af Lovecrafts få gennemgående litterære figurer) og Charles Klausmeyer hans studiekammerat Howard. Carter, en indadvendt nørd og dyrker af det okkulte, fortæller Howard og nogle andre studerende historier om et hjemsøgt hus tæt ved universitetet. To af de mest knoldede i gruppen får så det geniale indfald at tage derhen en nat med deres piger for at få lidt fest på. Og det skulle de, som man siger, ikke have gjort.

Stephenson og Klausmeyer har god kemi. Førstnævnte kan i rollen (og profilen) minde lidt om Sherlock Holmes, arrogant, bedrevidende (med noget at have det i) og hundrede procent dedikeret til sagen. Hvilket gør Klausmeyers Howard til Carters noget fodslæbende Watson. Men filmen spilder (efter min mening) for meget tid på gemmeleg mellem monster og ofre i det forladte hus og bliver aldrig rigtig fokuseret. Og det store opgør, hvor Randolph Carter konfronterer ondskaben, sker udenfor kameraet!

The Unnamable Returns også kendt som *The Unnamable II: The Statement of Randolph Carter* tager handlingen op direkte, hvor den første film slap. Jeg så den i selskab med nogle kammerater for mange år siden, men kan pinligt nok ikke huske med hvem. Det er slemt. Værre endnu: Jeg havde helt glemt den nøgne pige (Maria Ford) som optræder i en vigtig rolle.

The Unnamable 2 er mere elementært underholdende end film nr. 1. Jeg synes, den holder ok. Måske fortjente figurerne at blive genopdaget og nytænkt som tv-serie. Eller er markedet for okkulte detektiver allerede mættet?

From Beyond
USA 1986. Instruktion: Stuart Gordon. Dvd, Ocean Shores Video, Hong Kong. Fullscreen. Spilletid ca. 85 min.

Vi slutter af med nok en H.P. Lovecraft. Omsider har jeg fået set *From Beyond*, Stuart Gordons tematiske opfølger til *Re-Animator* (1985), der som denne tackler forfatterens materiale på en højst frisk og frimodig facon.

Jeff Combs spiller igen vovemodig videnskabsmand, denne gang dog som assistent til en som er langt mere gal, spillet af Ted Sorel. Barbara Crampton, der i *Re-Animator* blev seksuelt forulempet af et lystent afhugget hoved, udsættes denne gang for… well, det er ikke for børn, det her.

From Beyond dropper enhver tanke om antydningens kunst, det hele er nede på bordet: sadomasochisme, bondage, impotens, kastrationsangst, you name it. Og så har jeg endda kun set den klippede version!

GLEM BARE AT
CHEKKE IND – DU SKAL IKKE
VÆRE HER SÅ LÆNGE....
REEKER
ONDSKABEN LURER I LUFTEN
DVD VIDEO
dts
15
MIDGET ENTERTAINMENT